

* * *

יוסי גמזו מעשה בקרדם שנמצא לו לדם...

זמן לא רב אחר בחירת הרבנים הראשיים
וקרבות ההתפתחות בין מעמד למתחרהו
נתקלו שוטרי מקורף בסוירים בלשיים
בחוצות ירושלים במין עצם שמראהו
לא נראה פדמות אדם
אולם עורר את חשדם
כששוטט באישון לילה בסביבות היכל שלמה
כמין הומלס עירי
או כבונש סהרווי
הצועד אחוז-שנה כשהוא שרוי בתלומו.

הם עצרו אותו באמצע הלוכו וגם האירו
את מראהו בפנס והוא מיד קפץ לדם
ולאור אותו פנס בוחק הבחינו והכירו
שמוולם נצב לא איש כי אם גרזן או מין קרדם.

אך לגדל תמהונם, כשהוא נחקר, כפי שנחויץ,
גם לשמו גם לכתבתו ומה הוא מחפש בחויץ
הוא מסר להם בשפת-אדם ובעברית שוטפת
מיהו ומנין בא ועוד פרטים לשם תוספת.

הוא אמר: "אם כבר שאלתם לא אשתק ולא אדם
כי נדרתי לדבר ונדר עז זה לא אכפר בו.
כן, אינני בן-אדם כי אם בסוף הפל קרדם
שאת שפע אפוריו ביהדות קשה לספר בו,
זה שאודותיו כתובות
אותן הלכות פרקי אבות
לפיהן אין לעשות את התורה קרדם לחפר בו.

"ואני, הוסיף אותו קרדם, "אומר יותר מזה
במיחד לנכח השמוש בדת, כפי שגליתי
שאותה כאן כל עסקנצ'יק חובש-שטרימל מבזה
כשעושה הוא את דתו קרדם לחפר בו הון פוליטי
כביכול בשם תורה
הגהפכת לסחורה
בידיהם של מאכערים עד שפיוס, בארח קריטי,
סחר-קולות וציד-מנדט
הם פתם על יקרת הדת
וכיון שהם חופרים בה – בזיונות רבים ראיתי
וקטטות על עמדות-כוח
שמרבים סביבן לנגח
על שלל ועל מלקוח, בכרוזים ובגרפיטי
ופשקוילים בחוצות

והקפשות והשמצות
שעל כל זקה בינן וכבוד-הדת תמיד תהיתי
וקנוניות בסיטונות
סביב הבחירות לרבנות
שלמרות רב פלגיהן שם – פעורן הוא מונוליתי.

ככה סח אותו קרדם קשהקרבנות האישיים
שפוצו שם על משרות הרבנים הראשיים
שלל קפות-שרצים תלו
ובתככים לא בחלו
ועל כך הם בצבור שום אהדה לא נחלו
כי מרב בחישת קומבינות הם הגיעו עד לסטדיה
של מלחמת גוג, מגוג ודמגוג ללא בושא
וכיום, עם פטירתו של המרן יוסף עובדיה
כשעוד לא יבשו דמעות כל חסידיו – שוב נטושה
הרעשת הארטיגליה
הגובלת בהיסטריה
של מלחמת דיאדוכים וקרבנות הירושה
כשב-fight על כס הבוס
כל צד בש"ס תוקע שוס
של דחיפות חודרות שריון
בין ארכי-שליגר לבריון
וכל צד שמות-גנאי יורה בו
ביריב המתתרה בו
והכל בשיא הציניות בשמה של התורה
שעושים אותה פלסטר
בריש גלי ובלי הסתר
ובכדי לא להשאיר פה את הפארסה לא גמורה
מכריזים בין בלוף לבדות
כי אין קטטות, יש רק אחדות
ומרב כבוד תורה אין איש מוכן בשמוץ לרפץ,
אף העם כלו חונה
במחנה המבנה
ושואל: "אם זאת תורה אז מהי התפלשות בבץ?"

ולכן, כמו בבחירות לרבנים הראשיים
גם כעת, זמן לא ארוך אחר פטירת כבוד המרן,
נתקלים שוטרי מקוץ בסיוורים בלשיים
או נידות סריקות-הלילה החולפות שם בעובדין
בחוצות ירושלים – באותו קרדם מונר
שכל מי שבפרקי אבות קורא תמיד מזנה
לא לחפר בו במסוה כוזב של אהבת הדת
אף כיום, כשאין בושא יותר, למי בכלל אכפת?